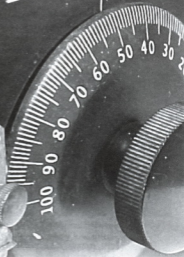

اولین ایستگاه رادیویی ماساچوست

● داناهاپیر
مترجم: زهرا تامور

در منطقه مدفورد هیل باید شروع کرد. ایده و طرح WGI، فکر مرد جوانی به نام هارولد جی پاور بود. او که شیفته آزمایش های مارکونی بر روی دستگاه بی سیم شده بود (مثل بسیاری از جوانان در آن زمان) تصمیم داشت که روی آن آزمایش ها کار کند. پاور، در سال ۱۹۲۳ متولد شد. زمانی که فقط ۱۰ سال داشت، اولین دستگاه گیرنده را ساخت و در سن ۱۲ سالگی، ایستگاه رادیویی آماتوری را در منزل خود در ایورت مس راه اندازی کرد. زمانی که پاور در آستانه ورود به کالج بود، چند نمونه از دستگاه های گیرنده و فرستنده را ساخته بود. با اطلاعات و آگاهی ای که او از دستگاه بی سیم داشت

در سپتامبر ۱۹۲۲ و در ناحیه اسپرینگ فیلد (Spring Field) آغاز کرد و تا اواخر فوریه ۱۹۲۳، به طرز جدی و هیچ پختگی از پوستون نداشت. از آنجایی که WBZ اینچنین سابقه طولانی دارد و هنوز هم از حروف اختصاری اولیه خود استفاده می کند، بسیاری از افراد اعتقاد دارند که ایستگاه WBZ می باید اولین ایستگاه رادیویی، حداقل در ماساچوست باشد؛ اما واقعیت این است که نه اولین ایستگاه در پوستون بوده و نه در ماساچوست. هر دوی این «اولین ها» متعلق به IXE بودند که بعدها به نام WGI معروف شد. اولین ایستگاه رادیویی آمراه (AMRAD) فعالیت رادیویی خود را از زمین دانشکده تافتس،

اغلب مردم، وقتی راجع به «اولین های رادیو پوستون فکر می کنند، حروف اختصاری WBZ به ذهن آنها می آید. شرکت وستینگهاوس که صاحب ایستگاه های WBZ و KDKA بود، به اولین پخش برنامه KDKA در ۲ نوامبر ۱۹۲۰، کمک بسیاری کرد. حتی اگر مورخان رادیو و تلویزیون ایستگاه های رادیویی دیگری را بشناسند (مثل XWA، WWJ & Detroit، Montreal) که قبل از ایستگاه KDKA روی آنتن بودند، باز هم اکثر کتاب های تاریخی، KDKA را اولین ایستگاه رادیویی معرفی می کنند. همین تصور اولین بودن برای ایستگاه WBZ هم پیش می آید. این ایستگاه، فعالیت خود را

سال چهارم، هشتم و نهم و دهم

با بدون حقوق، در این شرکت به کار گذارد.

پاور بعدها، همکارانی را به کار گرفت و با کمک آنها یک برج رادیویی را به ارتفاع ۳۰۶ فوت بالا برد. متأسفانه، کسی بعد از آن، این برج بر اثر زلزله توفانی شدید، فرو ریخت و روی ریل راه آهن سقوط کرد. این حادثه، اعتبار و شهرت آمراک را خدشه دار کرد. ذکر این نکته جالب است که افرادی که در همایی برج سکونت داشتند از برقراری این برج رادیویی اظهار نارضایتی می کردند و وقتی این برج سقوط کرد، هیچ احساس ناراحتی نکردند. با این وجود، پاور، اصلاً شگرا ن شد و برج را دوباره برقرار کرد. ولی برج این بار از استحکام کافی برخوردار بود.

شرکت آمراک، در سال ۱۹۱۷، گواهینامه آغاز فعالیت ایستگاه IXE را دریافت کرد. در همان سال پخش آزمایشی ایستگاه با برنامه ای منظم شروع شد. فعالیت ایستگاه، پخش برنامه های رادیویی دائمی نبود، بلکه

نوعه مورگان به آن صداها جلب شد و بر آن شد تا دیداری با پاور داشته باشد. (با اینکه، مگر او، عبارت «ثروتمندی، مخترع جوان را در می سپارده» در روزنامه های بوستون آمده است، ولی در واقع، پاور، مورگان را پیدا کرد و ترتیب ملاقاتی را با او داد).

پاور، مورگان را متقاعد کرد تا به عنوان حامی مالی در این اقدام و طرح جدید شرکت کند. در سایه اطفال مورگان، پاور، مدیرکل و خزانة دار یک شرکت بیرونی

توانست در دبیرستانی تدریس کند و شهریه کالج ناقص را بپردازد. او در دبیرستان، درس فنآوری رادیو را به دانش آموزان می آموخت.

پاور، در سال ۱۹۱۹ با مدرک مهندسی از دانشکده فارغ التحصیل شد. هنوز هم به فنآوری رادیو علاقه داشت. لذا بر آن شد تا با چند نفر از فارغ التحصیلان دانشکده، گیرنده های موجود را توسعه دهند. آنها، شرکتی را تأسیس کردند تا به تولید دستگاه های بی سیم بپردازند، دو نفر از اساتید پاور که به تلاش های او علاقمند بودند، قطعه زمینی را در اختیار او گذاشتند و کمک کردند تا ساختمان کوچکی در آن زمین بسازد.

سال ۱۹۱۵، آسمان (رادیو و اتجمن تحقیقاتی آمریکا)، در فاصله تقریباً چهار مایلی بوستون، در ناحیه مد فورد هیل ساید، شروع به کار کرد. (جالب است که نام اولیه آن اتحادیه های رادیو آمریکا بود و اخیراً واژه «تحقیق» به آن اضافه شده بود). دانشتان از این قرار است که باتکدا در حال ملبورتری به نام جی. بی. مورگان، در حال فایفرانی بود که صداها را از دستگاه های فرستنده پاور را شنید، چون در آن زمان، پاور، عملکرد و کارایی برخی از تجهیزات را با ارسال صدا و موزیک آزمایش می کرد.

ایده و طرح WGI، فکر مرد جوانی به نام هارولد پاور بود. او که شیفته آزمایش های مار کونی بر روی دستگاه بی سیم شده بود، تصمیم داشت که روی آن آزمایش ها کار کند. پاور، در سال ۱۸۹۳ متولد شد. زمانی که فقط ۱۰ سال داشت، اولین دستگاه گیرنده را ساخت و در سن ۱۲ سالگی، ایستگاه رادیویی آماتوری را در منزل خود در ایورت مس راه اندازی کرد.

فقط آزمایش کند (مزمز) با چند دقیقه گفت و گو بود. با این حال، ایستگاه IXE، تقریباً هر روز و با چند فرستنده روی آنتن بود. ضمناً، جنگ جهانی اول ادامه داشت و ایالات متحده هنوز درگیر جنگ نشده بود. در این زمان، فعالیت شرکت جدید پاور با

شد و توانست به همکارانش مجاز را که از دانشکده فارغ التحصیل شده بودند، مشغول فعالیت در آن شرکت کند. پاور، همچنین تعدادی از دانشجویان داوطلب دانشکده را که احساس می کردند در زمینه فنآوری رادیو اطلاعاتی دارند، با پرداخت حقوق و

داشت. انجام دادن تحقیقات جدی و بهبود کارایی رادیو بود که این امر برای آنها هم سود داشت و هم زیان. سود از آن لحاظ که پیشرفت آمواد به سبب طرح های تحقیقاتی بسیار خلاق بود و زیان بدین جهت که آنها می توانستند طرح هایی خوب را طراحی کنند اما اجرای به موقع این طرح ها یک مشکل همیشگی بود. همان طوری که بعداً خواهیم دید. این تضاد، شرکت و نتیجتاً ایستگاه رادیویی آن را دچار دردسر می کرد.

در سال ۱۹۱۹، ایستگاه IXE، پخش برنامه ها را به صورت ثابت و چند شب در هفته داشت که اکثر این برنامه ها، پخش موسیقی بود. یونیک راندال، از جمله کارکنان شرکت آمواد بود که نه تنها برای شرکت کار می کرد، بلکه در پخش برنامه هم به ایستگاه رادیویی کمک می کرد. او هم مثل سایر کارکنان آمواد، هر کاری را که در تهیه برنامه مؤثر بود، انجام می داد. از جمله، برای بچه ها، قسه های شب و لالایی می خواند و یا گاهی با همکارش شعر می خواند که بر طبق آنچه در نامه های او به آلن داگلاس مشهود است، خواندن شعر او زیاد نبوده بلکه وقتی میهمان برنامه نمی آمد و ایستگاه مجبور بود که وقت برنامه را به طریقی پر کند، خانم راندال به خواندن شعر می پرداخت.

خوشبختانه، تعدادی از دانشجویان دانشکده تافتس در زمینه موسیقی مهارت هایی داشتند و داوطلب فعالیت در این زمینه بودند. واژه روز در ایستگاه IXE، داوطلب بود چرا که حتی کارکنان آمواد که ایستگاه IXE را راه اندازی و اجرای برنامه های شبانه آن را به عهده داشتند، هیچ دستمزد اضافی دریافت نمی کردند. در اوایل سال ۱۹۲۰، ایستگاه IXE فعالیت خود را با شعار «آمواد یعنی صدای

باری که وزمیلیا، خانم راندال را در حال انجام کارهای متفاوتی دیده بود، تحت تأثیر قرار گرفته و در شماره ژوئیه ۱۹۲۱ نشریه QST از مهارت های رادیویی خانم راندال، تحسین و تمجیدی بسیار به عمل آورده بود.

بعد از خاتمه جنگ در سال ۱۹۱۹، پاور و دستکش به فکر راه اندازی مجدد IXE افتادند. اما مجبور بودند که در ابتدا به فروش تعداد زیادی از کیت های پیرفازند که در زمان جنگ فروش نرفته بودند که این امر مستلزم به کارگیری استراتژی مؤثری در فروش بالای آنها بود. لذا نام «آمواد» در تبلیغات مجله ها دیده می شد. مثلاً پاور، برای معرفی تجهیزات خود، از صفحه رادیویی آماتور در نشریه QST استفاده کرد و نیز در سال ۱۹۱۸، آمواد دفتر فروش کوچکی را در نیویورک تأسیس کرد.

بر طبق نظر و دیدگاه آلن داگلاس، مورخ رادیو و تلویزیون، تصویری که از عملکرد شرکت آمواد در اذهان وجود

برقراری گیرنده هایی برای ارتش، افزایش یافته بود. وقتی در سال ۱۹۱۸، ایالات متحده درگیر جنگ شد، از سوی دولت، همه ایستگاه های آماتور از جمله IXE تعطیل شد. اما از آنجایی که پاور، رابطه خوبی با نیرویی درباری داشت، فروش دستگاه های گیرنده را ادامه داد.

در سال ۱۹۱۸، یونیک راندال، به عنوان اولین طراح زن و بعدها به عنوان مهندس و گوینده ایستگاه IXE در شرکت آمواد مشغول به کار شد. راندال فعالیت های متفاوتی داشت. او به رادیویی آماتور علاقه مند بود. لذا ایستگاه کوچکی را (با نام ER) در خانه خود راه اندازی کرد که از این ایستگاه پیام هایی ارسال می شد. این اقدام توجه آماتورهای بسیاری را جلب کرد که در اطراف شهر ماناپوسیت زندگی می کردند. تقریباً در همان زمانی که خانم راندال در ایستگاه IXE به صورت تمام وقت کار می کرد، ایرو وزمیلیا (با نام اختصاری WZDVA) ایستگاه WNHH را در ناحیه نیویورک راه اندازی کرد. اولین

رادیو» آغاز کرد. شواهد کمی در دست است که این ایستگاه با عبارت دیگری مثل ایستگاه **آمرا** یا ایستگاه **مدفوره هیل ساید** شروع به کار کرده باشد. (به نظر ما شعار مذکور بی معنی است. ولی اگر به عقب برگردیم می بینیم که برای اشاره به «رادیو» از کلمه «صداء» استفاده می شده، چون شما همراه با پیام رادیویی، صدایی هم از طریق گیرنده رادیویی خود می شنیدید و این صدا از **آمرا** می آمد.)

بنا به نظر بعضی منابع، ایستگاه IXE در ماه مه ۱۹۲۱، شروع به پخش روزانه برنامه‌ها کرد. برنامه‌سازی، تدریجاً حرفه‌ای‌تر می شد. مثل اجرای کنسرت‌های زنده و یا دعوت از چند گوینده یا میهمان معروف. گوینده‌ها، اغلب از دانشکده تافتس بودند؛ به این ترتیب که ایستگاه IXE، از برخی از اساتید معروف دانشکده بهره می برد که گاهی هم صدای سخنرانی اساتید به خوبی دریافت می شد.

از آنجایی که در سال ۱۹۲۱، اغلب روزنامه‌های ناحیه بوستون ۵۱۰ اساساً رادیو را نادیده می گرفتند، لذا درباره IXE و پیشرفت‌هایش مطالب زیادی چاپ نمی شد. نتیجتاً، ایستگاه IXE برای مخاطبان رسانه‌های جمعی ناشناخته بود. ظاهراً ایستگاه کادر ثابتی از کارکنان داشت که بیشتر این کارکنان، مهندسان یا آماتورهایی بودند که در این رسانه جدید سرگرم کار بودند. زمانی که ژورنالیست‌های نشریات در اوایل سال ۱۹۲۰، شروع به نوشتن تاریخ رادیو کردند، تمایل داشتند تا ایستگاه KDKA را به عنوان اولین ایستگاه رادیویی معرفی کنند. کادر اجرایی **آمرا** نهایت سعی خود را کردند تا شواهد و مدارک درستی از تاریخ رادیو ارائه کنند، اما کار آسانی نبود. آنها مکرراً، برای همه سردبیران مجله‌های رادیویی، نامه‌هایی اعتراض آمیز ارسال و از

آنها برای اثبات ادعای خود دعوت کردند. ولی فقط در چند مجله، مقاله‌های کوتاهی درباره IXE نوشته شد و در بقیه مجلات فقط نامه‌های اعتراض آمیز سخنگوی **آمرا** چاپ شده. مثل شماره پنجم مجله **جهان رادیو** که در ۲۹ آوریل ۱۹۲۲ به چاپ رسیده است. مدیر تبلیغات **آمرا** بعد از خواندن مقاله تمجید و تحسین دیگری درباره ایستگاه KDKA در این نشریه، این طور به سردبیران مجله **جهان رادیو** پاسخ دادند: «با اشاره به چاپ دوم مجله شما، اظهار می داریم که ظاهراً عبارت اولین ایستگاه در پخش از اداره تبلیغات شرکت وستینگهاوس سرچشمه می گیرد. هر شخصی با خواندن این عبارت متوجه نادرست بودن آن می شود.

این درست است که KDKA، به عنوان سرویس خبری کلیسا در روزهای یکشنبه اولین ایستگاه بوده است اما با راه‌اندازی

اولین ایستگاه پخش هنگی بود. اما ایستگاه ما، یعنی IXE، اولین پخش روزانه است که این امر تفاوت آشکار ایستگاه ما و سایر ایستگاه‌ها را نشان می دهد.

ما می دانیم که وستینگهاوس و KDKA، در کار پخش، نهادهایی برجسته و ممتاز هستند. اما شرکت **آمرا** اولین پخش کننده برنامه‌های روزانه منظم است و این، فی نفسه، شایسته اعتباری ویژه است.»

اچ ام تاپلور، مدیر تبلیغات رادیو و

انجمن تحقیقاتی آمریکا

اگر چه، حقیقت این است که IXE قبل از هر ایستگاه دیگری، پخش منظم و روزانه برنامه‌ها را داشته است. اما واقعیت ناراحت کننده این است که ما نمی توانیم این موضوع را ثابت کنیم! چون اغلب مدارک ثبت شده از سوابق ایستگاه‌ها در آتش سوزی سال ۱۹۲۵ از بین رفته است.

هر چند که حال پاور به خاطر ایده‌هایش

اگر چه، حقیقت این است که IXE قبل از هر ایستگاه دیگری، پخش منظم و روزانه برنامه‌ها را داشته است. اما واقعیت ناراحت کننده این است که ما نمی توانیم این موضوع را ثابت کنیم! چون اغلب مدارک ثبت شده از سوابق ایستگاه‌ها در آتش سوزی سال ۱۹۲۵ از بین رفته است.

مورد احترام بود. ولی به نظر می رسد که شرکت **آمرا** هیچ مدرکی از شهرت و پیشرفت‌های خود و نیز روش مطلوبی در فروش گیرنده‌های خود داشته باشد. سفارش‌ها به موقع اجرا نمی شدند، مثلاً آگهی کالاها قبل از اینکه کالا ساخته شده باشد، پخش می شد، با وجود توانایی‌های دست‌اندرکاران و تجهیزات که IXE به کار می برد (و متقابلاً کارایی ضعیف آنها)، باز

ایستگاهی در ناحیه مدفوره هیل ساید یعنی IXE، اولین پخش برنامه روزانه منظم شروع شد. به طور مثال، پخش گزارش‌های پلیس شهر بوستون در هر شب همراه با پخش موسیقی از این ایستگاه.

تشخیص اولین ایستگاه رادیویی بسیار مشکل به نظر می رسد؛ زیرا برنامه‌های ایستگاه دی‌فراست (DeForest) در سال ۱۹۱۵، به طور متناوب پخش می شد، KDKA

هم برای اثبات ادعاهای خود در مقابل **وستینگهایم** و **WBZ** تاوان بود.

وقتی که سعی می‌کنیم تا تصویری از **آمراد** و **IXE** را تجسم کنیم، باید به تاریخ و مدارک شفاهی و نامه‌های کارکنان سابق آن اعتماد کنیم. چون تا اوایل سال ۱۹۲۲ روزنامه‌های بوستون درباره رادیو مطالب زیادی ننوشته‌اند. اما اطلاعاتی که ما داریم، وضعیت کارکنان داوطلب و مشغول به کار در این ایستگاه را نشان می‌دهد. برخی از آنها متخصصان (مهندسان **آمراد**) و برخی دیگر، آماتورها (شامل دانشجویان دانشکده تانفسی، به علاوه تعدادی از علاقمندان به رادیو محلی که تمایل به همکاری داشتند) بودند. همان‌طور که بخش ایستگاه **IXE** ادامه می‌یافت، ورود تدریجی

رادیو، ظهوری شگفت‌انگیز بود و چون **IXE** تنها ایستگاه رادیویی در بوستون بزرگ بود همه شخصیت‌های معروف می‌خواستند تا زوی آنن بیرونند. متأسفانه، در تجسم ما از **IXE** در سال ۱۹۲۱ معلوم می‌شود که **IXE**، هیچ درآمدی نداشته و مکرراً با مشکلات مالی روبه‌رو بوده است که این مسئله بعدها شدت می‌گیرد، به طوری که اگر دستگاهی یا قطعه‌ای می‌شکست یا خراب می‌شد از عهده هزینه تعمیر آن بر نمی‌آمد. مدارکی در دست هست که در اواخر سال ۱۹۲۱، هنوز هم مورگان از **آمراد** حمایت مالی می‌کرده است، اما علاقه مورگان به این سرمایه‌گذاری ندریجاً رو به کاهش بود، چون او می‌دید که هیچ برگشتی در سرمایه‌گذاریش ندارد. تصمیمات و

ایستگاه **WGAI**، یکی از اولین ایستگاه‌هایی بود که مبادلات

رادیویی داشت (پیشرو در امر استودیو از راه دور) و

برنامه‌های ایستگاه را در سراسر ماساچوست شرقی پخش

می‌کرد. به علاوه اولین ایستگاهی بود که دروس دانشگاهی را

از طریق رادیو ارائه می‌کرد.

شیوه‌های مدیریتی نامناسب (امایل **آمراد** به استخدام تعداد زیادی از مدیران که معلوم نبود در زمینه مدیریت تجربه‌ای دارند یا نه) باعث شد تا **آمراد** مقروض و به‌کار شود (با وجود اینکه در تولید برخی از ایستگاه‌های گیرنده آن پیشرفت خوبی داشتند). طبق برآورده کن **تلمسون**، مدیرفروش سابق **آمراد**، قبل از اینکه مورگان از سرمایه‌گذاری در ایستگاه دست بکشد، سرمایه او ناחד ۸۰۰ هزار دلار تنزل کرده بود.

خاتم راندال یکی از چند برنامه‌ای را

که سودآوری داشت، اجرا می‌کرد. یکی از مجلات کودکان، **قصه‌گویی** او را در روزهای اولیه راه‌اندازی **IXE** شنبه بود و از او درخواست کرده بود تا «خاتم قصه‌گویی مجله آنها باشد. خاتم راندال، دوبار در هفته، قصه‌های شب را برای بچه‌ها می‌خواند که این فعالیت او در سراسر سال ۱۹۲۲ ادامه داشت. بعدها، نقش او به گوینده دیگری به نام ای. لسونیس دان همام (E. Lewis Durham) معروف به «عمو ادی» واگذار شد. او نتوانست در قصه‌گویی موفق باشد، اما پیانیست ماهر و نوازنده مجرب ارگ بود. خاتم راندال همچنان مشغول به کار در ایستگاه بود و به طراحی تجهیزات **آمراد** نیز می‌پرداخت. جالب توجه است که تهیه برنامه برای کودکان، زمینه‌ای برای ایستگاه بود تا خودی نشان دهد. «خاتم قصه، «عمو ادی»، سرپرست گوینده‌ها و مدیر برنامه ایستگاه، باب امری (که به حروف اول نام خانوادگی خود **C.R.E.** معروف بود چون در روزهای اولیه فعالیت ایستگاه، به‌ندرت به گوینده‌ها اجازه داده می‌شد تا هنگام پخش برنامه نام خود را بگویند)، برنامه کودک بسیار موفق‌ی را به نام **پاشگاه** برادر بزرگ اجرا کرد. این برنامه در چند دهه در رادیو بوستون و بعدها در تلویزیون پخش می‌شد.

اوایل فوریه ۱۹۲۲، نام ایستگاه **IXE** به‌طور رسمی **WGI** شد. ایستگاه، حروف اختصاری **WGI** را برگزید چون در آن زمان با ایستگاهی بزرگ‌تر و قوی‌تر یعنی **WGZ** اشتباه گرفته نشود. **WGI** هنوز با شرکت **آمراد** ارتباط داشت. ایستگاه **WGI**، یکی از اولین ایستگاه‌هایی بود که مبادلات رادیویی داشت (پیشرو در امر استودیو از راه دور) و برنامه‌های ایستگاه را در سراسر

ماساچوست شرقی بخش می کرد، به علاوه اولین ایستگاهی بود که دروس دانشگاهی را از طریق رادیو ارائه می کرد. مثلاً در سال ۱۹۲۲، مجموعه سخنرانی های دانشکده تاقنس دیوار دو هفته بخش می شد. اواخر سال ۱۹۲۲، ایستگاه با روزنامه آمریکایی **بوستون ابزینتنگ** همکاری می کرد. این روزنامه، ستون های خبری روزانه و تبلیغات رایگان زیادی را در صفحه رادیو آمریکا، برای ایستگاه تدارک می دید. ایستگاه در سپتامبر همان سال، بخش برنامه صبحگاهی را به عهده داشت. قابل توجه است که اوایل دهه ۱۹۲۰، که بخش رادیو شب ها و تنها در ساعات محدودی بود، بخش برنامه صبحگاهی به ندرت دیده می شد. به علاوه، WGI هر یکشنبه سرویس خبری کلیسا را روی آنتن داشت. اما چون ایستگاه با دانشگاهی در ارتباط بود باز هم جزء اولین هایی بود که گفت و گوهای را با یک استاد هندو و یک راهب بودایی ترتیب می داد. (در سال ۱۹۲۳، حتی به احترام سال نو یهودی، سرویس خبری کلیسه را هم ارائه می کرد).

اواخر سال ۱۹۲۳، هم مشکلات مالی آصراف شدت یافت و هم فعالیت های ایستگاه. چندین بار به علت اشکالات فنی متوقف شد. تعدادی از کارکنان قدیمی به سایر ایستگاه ها رفتند. به سایر کارکنان هم شغل هایی در WGI، البته منحصر آدر شرکت آصراف پیشنهاد شد. ایستگاه های بزرگ تر و قوی تری در اطراف WGI تأسیس شده بودند. مثلاً ایستگاه WNAV و ایستگاه WEAN که تحت مالکیت فروشگاه های Shepard قرار داشتند. ایستگاه WIZ هم در منطقه اسپرینگ فیلد فعالیت می کرد. در سپتامبر ۱۹۲۲، شرکت برق الکتریک اویسون ایستگاه جدید خود WEEL را راه اندازی کرد. معروف ترسین و

محبوب ترین گوینده WGI یعنی بیگ برادر، باب امری، احتمالاً برای اینکه حقوق بیشتری نسبت به WGI دریافت کند به ایستگاه جدید رفت.

باشگاه ایراد بزرگ، بزرگ ترین موفقیت کنونی WGI بود و تجرکات و شیوه های متنوع باب امری، معروفیت چشمگیری به این ایستگاه داده بود (که مشکلات سیگنالی آن را خنثی کرده بود). لذا، از دست دادن وی و رفتن او به ایستگاه رقیب، فربه سنگی برای WGI محسوب می شد.

هاوولند، جی. پاور تلاش می کرد تا با جهت و جوی حامیان مالی دیگر، آصراف را از این حالت بیعت بیرون آورد و نام آن را دوباره احیا کند. متأسفانه، نام آصراف با تأخیر در تحویل سفارش ها و از دست دادن فرصت ها مترادف شده بود. کارکنان رادیو می دانستند که مشکلات شرکت چقدر جدی است. در آن روزها، برای اینکه نام افرادی که برای مدت طولانی در ایستگاه

فعالیت هایش را دوباره از سر گیرد، در اغلب روزنامه های بوستون تبلیغ می کرد. مثلاً سال ۱۹۲۲ و اوایل سال ۱۹۲۵، مطالبی را سام کرتیس سیگنالی آن در Patriot Ledger و مشکلات سیگنالی آن در Gainey نوشته بود. ولی به نظر نمی رسد که در این نوشته ها سونیتی وجود داشته باشد. ستون نویسان روزنامه آرزو می کردند که WGI در فعالیت هایش شتاب به خرج داده و در رقیبیت رادیویی خود را نشان دهد. کرتیس و همکارانش و مهندسانی که در WGI کار می کردند به زتده شده بودند. زیرا صدای ایستگاه نمی توانست به مدت زیادی بخش شود.

در فوریه ۱۹۲۵، WGI به دلایلی که هنوز معلوم نیست، حروف اختصاری نام خود را به WARC تغییر داد. از قسرا معلوم، این

تغییر، معروفیت زیادی برای WGI به ارمغان نیاورد. چنانکه فقط دو روزنامه فهرست خود را اصلاح کردند و در هیچ کدام از ستون‌های رادیویی در مورد این تغییر توضیحی داده نشد. حالا دیگر WARC هر روز روی آنتن نبود، بلکه فرکانسی شده بود که با یک ایستگاه مذهبی کار می‌کرد و به بخش برنامه‌های مذهبی می‌پرداخت. پونیک راندال دیگر فعالیت گویندگی نداشت و اکثر افرادی که در روزهای اولیه فعالیت IXE مشغول به کار بودند دیگر کاری نداشتند. شایعه بود که جان شیزارد (صاحب WNBC)

نیود. اواخر سال ۱۹۲۵، پاول کروس لی (مشهور به WLW) به فکر احیای **آمراد** افتاد، ولی دیگر خیلی دیر شده بود و WARC هرگز روی آنتن نرفت و در واقع، امروز به جز اشاراتی در تاریخ رادیو و تلویزیون، به فراموشی سپرده شده است. با اینکه **آمراد** دیگر فعالیتی نداشت ولسی آتسار آن در WARC و WGI، IXE، احساس می‌شد. اسمیت داچ، یکی از گوینده‌های سابق، به کار خود در WNBC خانه داد و در سال ۱۹۳۷، به همراه یکی از همکارانش، ایستگاهی به نام WLEX در ناحیه لگسینگتون خریداری کردند. او

ایستگاه IXE در ماه مه ۱۹۲۱، شروع به پخش روزانه برنامه‌ها کرد. برنامه‌سازی، تدریجاً حرفه‌ای‌تر می‌شد؛ مثل اجرای کنسرت‌های زنده و یاد دعوت از چند گوینده یا مهمان معروف. گوینده‌ها، اغلب از دانشکده تافتس بودند؛ به این ترتیب که ایستگاه IXE، از برخی از اساتید معروف دانشکده بهره می‌برد که گاهی هم صدای سخنرانی اساتید به خوبی دریافت می‌شد.

می‌خواهد که WARC را خریداری کند. او تمایل نداشت شیوه‌های نامناسب تجاری **آمراد** را ادامه دهد و تمایلی هم به ادامه فعالیت هال پاور نداشت. این شایعه هم به نتیجه‌ای نرسید و سرانجام، اواخر آوریل ۱۹۲۵، WARC به سادگی و بدون هیچ اعلامی از فعالیت باز ایستاد. کارکنان **آمراد**، راجع به این موضوع حتی به اداره بازرگانی هم اطلاعاتی ندادند. شاید به این امید بودند که خریداری برای ایستگاه پیدا شود، اما این در حقیقت پایان راه بود. دانشکده تافتس خواستار پس گرفتن ساختمان بود، طلبکاران درخواست طلب خود را داشتند. هیچ اثری از حامیان مالی

یکی دیگر از گوینده‌های سابق WGI یعنی هیزرت دی. میلر را (که اولین کارگردان برنامه‌های IXE بود) برای اجرای برنامه صحبتگاهی به کار نگذاشت. داچ یکی از اولین حامیان مالی تلویزیون در ایالت ماساچوست بود که گواهینامه تجاری تأسیس ایستگاه WIXAY را در سال ۱۹۲۸ دریافت کرد. اما در راندالزای ایستگاه جدید تجهیزات گهته و فرستنده به کار گرفته شد. مثلاً W.BET. ایستگاه Script Boston Evening Tran که گاه‌گاهی از مدفورد هیل ساید و برای دفاعی برنامه داشت، دریافت که فرستنده WGI (به خاطر در دسترسش) در سال ۱۹۲۷ هیچ کارایی

بهتری نسبت به زمانی که متعلق به **آمراد** بود ندارد. در واقع، مشکلات به قدری شدید بود که WBET مجبور بود که در صفحه اول روزنامه‌اش، یک عذرخواهی چاپ کند (نهائماً، WBET ورشکسته شد. در حقیقت هر ایستگاهی که تجهیزات از فرستنده WGI را به کار برده بود سرانجام از کار افتاد، نتیجه مثبت این ورشکستگی، این بود که تعدادی از مجربانی که آغاز فعالیت آنها در مدفورد هیل ساید بود به شغل‌های رادیویی بسیار موفقیت‌آمیز در سایر ایستگاه‌ها دست یافتند. به‌طور مثال، هارولد. جی. پاور که **آمراد** را ترک و چند شرکت دیگر تأسیس کرد، او در سال ۱۹۶۹ از دنیا رفت.

وقتی درباره موفقیت‌های شرکت **آمراد** در چند سال فعالیت رادیویی خود فکر می‌کنم، متأثر می‌شوم. در آن زمان، چند ایستگاه رادیویی می‌توانستند یک گوینده - مهندس زن، برنامه صحبتگاهی، مسابقات رادیویی، پخش درس دانشگاهی و معروف‌ترین برنامه کودک را داشته باشند؟ در ضمن، ایستگاه به واقع، اولین ایستگاهی بوده است که یک برنامه‌ریزی منظم داشته و چند شب در هفته، برنامه پخش می‌کرده است. **آمراد**، بهترین تجهیزات را در اختیار نداشت، معطلوب‌ترین صدا را نداشت و حتی سبکتان آن اغلب در ۱۰ مایلی هم به سختی شنیده می‌شد. باوجود همه این مسائل، ایستگاه رادیویی WGI، بذعت‌گذاری پیشگام بود که شبانه است از آن یادآوری شود.

